

Dcéry kresťanskej lásky sv. Vincenta de Paul Misia na Haiti

Nech pokoj a láska nášho Pána Ježiša Krista sú s každým z nás v tomto Svätom roku milosrdenstva.

Niekoľkými slovami by sme sa chceli podeliť s vami o skúsenosť zo života medzi 19. a 22. januárom 2016 v misii Anse à Pitre. Poslala nás tam sestra Servia, vizitátorka a provinciálna rada, aby sme urobili sčítanie haitských utečencov a dali jasnejšiu odpoveď na požiadavky tejto novej chudoby, ktorá kričí smerom k našim komunitám a aby sme videli, k čomu sme pozývané „ísť do hĺbky a na periférie“, kde nás čaká Boh lásky a milosrdenstva.

Týždeň, ktorý sme si zvolili, bol veľmi silným týždňom, lebo sa robili prípravy na voľby v nedeľu 24. januára 2016 a mysleli sme na komplikácie, ktorú môžu prísť po dňoch volieb... preto sme išli skôr. Otec Lucas (diecézny kňaz) nás očakával s otvoreným náručím, ako to robí stále. Prišli sme do Anse à Pitre okolo poludnia a keď sme autom prechádzali okolo táborov, počuli sme hlasy plné radosti. Utečenci hovorili: „Prišli naše matky, naše matky sú tu“, atď. Boli sme štyri sestry: sestra Natália, sestra Glória, sestra Jozefa a sestra Lila. S nami boli ešte: direktor kaplnky v Meyeri a dvaja šoféri kvôli nebezpečnej ceste a skúsenostiam, ktoré sme zažili pri predošlých návštevách.

Hneď popoludní sme zašli do prvého tábora, nazvaného „BO lekol“, kde sme našli hladujúcich a chorých, ktorých choroby je ťažké vysvetliť, nahé deti, choré a podvýživované, iné – krehké, slabé, ktoré išli hľadať vodu, zatiaľ čo ich matky preberali ryžu a šošovicu (jedlo, ktoré im zabezpečila mimovládna organizácia), jediné jedlo, čo mali v ten deň. Ich „domy“ z kartónov alebo zo zodratých handier sa nachádzajú medzi skalami a kaktusmi. Narátali sme tam 23 rodín (je to najmenší tábor) a dali sme im najnutnejšie lieky. V noci sme vypisovali kartotéky rodín, ktoré sme si pripravili už predtým, aby sme mohli doplniť potrebné detaily o každej rodine.

Na druhý deň po sv. omši sme šli do tábora nazvaného „Park darček 2“. Je to jeden z najdojímavejších a najchudobnejších z chudobných, kde sa nahromadili všetky ľudské biedy (hlad, choroby, 14-ročné dievčatá tehotné, vystavení slnku po celý deň, kde vietor so sebou prináša piesok, skaly a kaktusy, smetiská...). A napriek tomu obraz týchto ľudí je kontrastom, sú to osoby plné nádeje, prijatia situácie, v ktorej sa nachádzajú.

V nasledujúci deň sme vyšli do terénu o 7 hod. ráno a rozišli sme sa do tábora takým spôsobom, aby žiadna rodina nezostala bez našej návštevy. Bolo náročné urobiť prieskum, lebo malé domčeky boli nakopené na sebe a medzi nimi chýbal priestor. Na druhej strane sme mali uľahčenú komunikáciu a stretanie s ľuďmi vďaka našej prvej návšteve v decembri 2015, kedy sme urobili mobilnú kliniku. Ľudia sa na nás pozerali už inak ako sa pozerajú na mimovládne organizácie (tie sú tam stále, aby získavali informácie a robili fotky).

Ľudia z utečeneckého tábora sa o nás vyslovili: „DKL prídu do našich „domov“, sadnú si na kameň alebo na peň stromu alebo na vedro a vžijú sa do našej reality. To je rozdiel od tých druhých...“ Našli sme tam 222 rodín, pričom každá rodina má najmenej 4 deti, väčšinou deti trpia podvýživou alebo chorobami, nechodia do školy. Prieskum sme ukončili okolo 1 hod. popoludní.

Popoludní sme zašli do ďalšieho tábora, blízko „Parku darčeka 2“, do tábora nazvaného „Park darček 1“. Je tam 85 rodín v takých istých podmienkach ako sme opísali vyššie, s tým rozdielom, že domy sú z umelej hmoty, ktorá ich chráni pred dažďom a je tam malá „škola“ zo slamy, ktorú založil jeden z ich takzvaných profesorov. Všetci sú v núdzovej situácii. Tam sme skončili o 19 hod.

Na druhý deň po sv. omši sme zašli do iného tábora, vzdialeného približne viac ako hodinu cesty od iných táborov, cesty veľmi ťažkej, schovanej medzi kameňmi. Tam je prameň dvoch riek, ktoré vychádzajú – jedna z územia Dominikánskej republiky a druhá z haitskej zeme, je veľmi zaujímavé vidieť tieto dve rieky spolu. Tábor sa nachádza v oblasti, kde bol kedysi prezident Duvalier, boli tam policajné stanice, kancelárie vládných predstaviteľov, atď. (bola to dedina). Ale keď nastali ťažkosti, populácia

bola vyhnaná, zostalo tam niekoľko kameňov na miestach , kde boli domy, v súčasnosti je tam kaplnka (patrí farnosti Anse à Pitre), vedľa ktorej je tábor. Celý pozemok patrí katolíckej Cirkvi.

Na naše prekvapenie, keď sme zostúpili z hôr, videli sme ľudí najlepšie zorganizovaných: je tam voda, veľa stromov, domy sú vo všeobecnosti zhotovené z kusov dreva, ľudia už mali zasadené banány, fazuľu, kukuricu, atď. Hoci len málo, ale máte možnosť vidieť rozličný spôsob života. Títo sú už „usadení“ v oblasti. Mnohí z nich idú na druhú stranu rieky, aby pracovali v Dominikánskej republike a na noc sa vracajú do tábora. Vláda vyžaduje, aby ľudia čím skôr opustili toto miesto, aby tak chránili zdroj vody pred kontamináciou, napr. pred cholerou alebo inými chorobami. Ale ľudia odmietajú opustiť túto oblasť. Narátali sme tam 84 rodín.

Vo všeobecnosti môžeme povedať, že čísla sčítania ľudí budú vyššie kvôli neprítomnosti rodín vo všetkých táboroch.

Je mnoho MVO (mimovládnych organizácií), ktoré stále navštevujú tábory, ako napr.: OIM (medzinárodný úrad migrantov), GAAR, CARITAS z Dominikánskej republiky a z Haiti, Food For The Poor, a môžu tam byť aj iné MVO, o ktorých nemáme informácie.

Ešte jedna vec na upresnenie: do jedného z táborov zaviedli vodu a tak trochu zlepšili kanalizáciu (dočasne).

S týmito skúsenosťami sme ukončili našu misiu, bez toho, aby sme vedeli, čo nás čaká po návrate do Port-au-Prince. Počas toho týždňa sme vedeli, že Port-au-Prince je vo veľmi ťažkej situácii, požiadali sme Otca Lucasa o požehnanie a odišli sme. Po 2 hodinách cesty nám dali vedieť, že v horách je nebezpečenstvo. Keď sme prišli na miesto, našli sme barikádu z veľkých skál a na vrchu sedeli mladí s kameňmi, ktoré hádzali po prechádzajúcich. Zastali sme a skúšali sme im vysvetliť našu misiu, ale boli sme nútení zostať a zaplatiť prechod cez barikády. Títo banditi napádali bez výnimky, aj auto s truhlou a so smútiacimi, ktorí šli na pohreb. Rozbili okno na aute a rodina bola donútená otvoriť rakvu, aby dokázala, že tam nepreváža materiál na voľby... Po hodine sme dostali dovolenie pokračovať v ceste s varovaním, že ďalej nebudeme môcť pokračovať, lebo situácia na ceste je ešte horšia. Stretli sme jedno auto OSN s haitskými policajtm. Pokračovali sme po ceste napriek varovaniam viacerých ľudí, ktorí šli na motorkách. Nemali sme na výber, boli sme zo všetkých strán obkolesené ťažkou situáciou. Napredovali sme za autom OSN. V horách bolo veľa ľudí, rozhnevaných, hádzali kamene do všetkých, ktorí prechádzali. Podarilo sa nám prejsť cez barikády z ohňa a spršky kameňov. Polícia použila plyn a tak sme mohli napredovať, ale pred nami sme objavili ďalších 5 policajtov, ktorí sa snažili zničiť inú barikádu. Potom sme už pokojne prišli do Port-au-Prince.

Ochranná Božia ruka je stále s nami, v každej misii, kde nás Spoločnosť posielala. Vzdávame vďaky Tomu, ktorý nám dáva silu a múdrosť ako čeliť ťažkostiam.

Osobitným spôsobom chceme poďakovať všetkým tým, ktorí nás sprevádzajú modlitbami.

Skupina sestier z Anse à Pitre.

24. januára 2016